

е запазен. В някои диалекти на Балканите [ɾ] исторически се превръща в [l]. В калдерашкия диалект ретрофлексния [ɾ] се превръща в увуларен [ʀ]. Към ранните фрикативни консонанти в ромския език се включват лабиалните [f, v], веларният [x], ларингалният [h], денталните [s, z] и посталвеоларните [š, ž]. Интерес представлява веларният [x], който не е наследен от старо-индийския език, а по-скоро представлява иновация в периода на пра-ромския [k^h] > [x].

При хорахано диалект от с. Каспичан, Шуменско, се появява редуване на африката с с ċ (африкативна палатализация според Ъ. Рубах, 1993) като например думата **cima** “малко” в други хорахано диалекти, в този диалект става **ċima** (малко).

В лахо диалекта съществува ларингален звук [h], който се произнася като придихание. В други диалекти, като например в йерлийския от София, той преминава в [s]: **džah** – лахо – **džas** – йерлийски (отиваме). Всъщност първоначалната форма, наследена от индийските езици, е ларингалният звук [h] в краесловие и след контакта с гръцки език **h** > **s**.

В ромския език са запазени и звукове, типични за новоиндийските езици, които са аспирирани консонанти. По принцип три са преградните консонанти с придихание [p^h, t^h, k^h] както и денталната африката [tʃ^h].

В някои диалекти обаче, в резултат на контактния език, придиханието може и да изчезне. Такъв е случаят в някои хорахано диалекти, при които, в резултат на контакта с турския език, аспирираните преградни са се превърнали в преградни. Например **kher** > **ker** (къща) или **than** > **tan** (място).

В ранния ромски език първоначално съществуват само четири групи съгласни [tr, dr, phr, št]. Под влияние на гръцкия език, обаче се развиват и други групи съгласни [sf, sk, sp, str, vr, kr, mr, hr, pr]. В йерлийския диалект от София